

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: „Elektrorazpredeljenje Jug” EAD

Strona przeciwna: Komisija za energijno i vodno regulirane

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy przepisy art. 2 pkt 3 i pkt 5 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2009/72/WE<sup>(1)</sup> [z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE] należy interpretować w ten sposób, że jedynym kryterium rozgraniczenia między siecią dystrybucji energii elektrycznej a siecią przesyłu energii elektrycznej, odpowiednio między działalnością polegającą na „dystrybucji” a działalnością polegającą na „przesyśle” energii elektrycznej, jest poziom napięcia i państwa członkowskie – pomimo przysługującej im swobody kierowania użytkownikom sieci do danego rodzaju sieci (przesyłowej lub dystrybucyjnej) – nie mogą ustanowić jako dodatkowego kryterium rozgraniczenia działalności przesyłowej i dystrybucyjnej własności aktywów, które są wykorzystywane w celu prowadzenia tej działalności?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy odbiorców energii elektrycznej przyłączonych do sieci elektrycznej średniego napięcia należy uznać zawsze za odbiorców operatora sieci dystrybucji energii elektrycznej licencjonowanego w odniesieniu do odpowiedniego terytorium, niezależnie od własności urządzeń, do których bezpośrednio przyłączono instalacje elektryczne tych odbiorców, i niezależnie od stosunków umownych wiążących odbiorców bezpośrednio z operatorem sieci przesyłowej?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zgodnie z rozumieniem i celami dyrektywy 2009/72/WE dopuszczalne jest istnienie krajowych przepisów takich jak przepis zawarty w § 1 pkt 44 w związku z pkt 20 przepisów uzupełniających Zakon za energetikata (ustawy o energetyce), zgodnie z którym to przepisem „przesyłem energii elektrycznej” jest transport energii elektrycznej przez sieć przesyłu, a „siecią przesyłu energii elektrycznej” jest zbiór linii elektrycznych i instalacji elektrycznych służących do przesyłu, transformacji energii elektrycznej z wysokiego na średnie napięcie oraz uprzedniego rozdziału potoków energii elektrycznej? Czy dopuszczalne jest, przy spełnieniu takiego samego warunku, istnienie krajowych przepisów takich jak art. 88 ust. 1 Zakon za energetikata, zgodnie z którym: „Dystrybucja energii elektrycznej i eksploatacja sieci dystrybucji energii elektrycznej są realizowane przez operatorów sieci dystrybucji energii elektrycznej – będących właścicielami takich sieci na wyodrębnionym terytorium, licencjonowanych do prowadzenia dystrybucji energii elektrycznej na odpowiednim terytorium?”.

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

**Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska**

(Sprawa C-122/18)

(2018/C 123/19)

Język postępowania: włoski

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie zapewniając, aby organy publiczne unikały przekraczania terminów 30 lub 60 dni kalendarzowych do zapłaty swoich długów handlowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 48, s. 1), a w szczególności zobowiązaniom wynikającym z art. 4 owej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Z posiadanych przez Komisję danych, które oparte są na informacjach dostarczonych przez Republikę Włoską w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, wynika, że określone w art. 4 dyrektywy 2011/7/UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych terminy płatności wynoszące 30 i 60 dni są przekraczane, i to nie przez pojedyncze podmioty, lecz przez całe kategorie organów publicznych, przy czym nie chodzi o pojedyncze transakcje handlowe, lecz o przeciętne terminy zapłaty, tzn. z uwzględnieniem wszystkich transakcji zawartych przez owe organy, i wreszcie nie przez ograniczony okres czasu, lecz stale, od września 2014 r. do daty wniesienia niniejszej skargi. Komisja uważa zatem za wykazane stałe i systematyczne naruszenie art. 4 dyrektywy.

---